

IV.

Másnap csakugyan eljött a fiatal tanítónő.

Sokat hallott már beszélni erről a tanítóról, aki egészen magánosan él a szolgálójával, aki soha nem vidám, s aki nagyon keveset beszél, vagy éppen semmit. Azon a csütörtökön, amikor először látta, különös érzés fogta el.

Ma valami ellenállhatatlan erő huzta Druškovacra és az volt az érzése, hogy történni fog valami.

Mindjárt a templomba ment.

Megszólalt az orgona, de a tanítónőt nyomban az első akkordokra valami fájdalmas érzés fogta el, félelem szorongatta. Különös volt ez a zene, szokatlan és mikor énekbe kezdtek, egyszerre zavar támadt a templomban. Úgy érezte, hogy jéggé dermed és a szánalom könnye szökött a szemébe.

Advent volt és a tanító a húsvéti alleluját énekelte.

Mikor lehozták a kórusról, Martics Gyuro már félrebeszélt.

MAX JACOB:

KÖLTEMÉNY.

*Süvöltöz egy sikoly, a kínok hegyein dül
S az Úr felé megindul.*

Az én koromban nemzetek csatáznak,

Légcsavarokkal csörren ez a század,

Az éveim peregnek, itt a bomba bömböl és az ágyú rombol,

Jaj, így születtek éveim, feketé fájdalomból.

Sötét hatalmak törtek minden barlangomon át,

Az évek jól megőrizték a csizmák vad nyomát,

Jöttek bolond Veronikák, hogy megtöröljenek,

De bűnöm hamva gyolcsukat gyötörte meg.

Micsoda Babel emel engem,

Micsoda rendetlen szerelmek,

Hogy lelkem a hegyen lebegjen

És ottan ama jelre leljek.

Azt mondom itt a bestiáknak,

Hogy húsomat harapják,

Ez itt a késő Atrida, egy költő, kinek jajszavát ne hallják,

Ha elveszi az Atyaisten atyai haragját.